

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-418)

May (2) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 238)

சிகா முத்திரை

20. முஷ்டிம் விதர்ஜநீம் க்ருத்வா தர்ஜநீ ஹு ஊர்த்வ ஸம்ஸ்திதா
சிகா முத்ரா இதி விக்யாதா ஸர்வ துஷ்ட பயங்கரீ
21. தோஷ விக்ந விநாசாய ஸதா ஹி ஏதாம் ப்ரதர்சயேத்
ஆதௌ தஸ்மாத் ப்ரயத்நேந யாகவேச்மநி தர்சயேத்
- 22-1. உத்ஸாதம் ஸர்வ விக்நாநாம் குருதே மந்த்ர ஸம்யுதா

குறிப்பு - இது அனைத்து தீயவற்றுக்கும் அச்சத்தை உண்டாக்கவல்லதாகும். அனைத்த தோஷங்கள் மற்றும் தடைகளுக்கு, இந்த முத்திரையைக் காண்பிக்கவேண்டும். ஆகவே இதனை தொடக்கத்தில் செய்யவேண்டும். இது அனைத்து தடகளையும் நீக்கவல்ல முத்திரையாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 104)

[ஸேநாபதி] அந்தணனே! மஹாராஜனுடைய உத்தரவானது உம்மால் அறியப்பட்டதா? மேலும் சிலவற்றையும் அறியவேண்டும்.

[சிஷ்யன்] மேலும் என்ன செய்யவேண்டும்?

[அரசன் விவேகன்]

135. பரிசிநு நிகமாந்தபாரதீம் பரிஹர ப்ராஹ்யஜநநே ஸங்கமம்

பரிசர நியமேந ஸஞ்ஜநாந் பரிபவ பாஹ்ய மோஹ முகாந் விரோதிந:

பொருள் – வேதாந்த பாஷையைக் கற்கவேண்டும். வேதங்களுக்குப் புறம்பாக நிற்பவர்களுடைய சேர்க்கையைக் கைவிடவேண்டும். ஸாதுக்களுக்கு இடைவிடாமல் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும். வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ள விரோதிகளை வாட்டவேண்டும்.

[குரு] தீர்க்கமான ஆயுள் கொண்டவனே! இதனை நினைவில் வைப்பாயாக.

[சிஷ்யன்] இது மிகுந்த உபகாரம் ஆகும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 383)

5-8-3 என் நான் செய்கேன் யாரே களைகண் என்னை என் செய்கின்றாய்
உன்னால் அல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்
கன் ஆர் மதிள் சூழ் குடந்தைக் கிடந்தாய் அடியேன் அரு வாழ்நாள்
செல் நாள் எந் நாள் அந்நாள் உன தாள் பிடித்தே செலக் காணே

பொருள் - என்னுடைய செயல்பாடுகள் எதனையும் என்னால் சொந்தமாகச் செய்ய
இயலாது என்றுள்ளபோது, என்னை நானே காப்பாற்றிக் கொள்ள என்ன
முயற்சிகள் செய்ய இயலும்? தங்களுடைய செயல்கள் என்ன என்பதைத் தாங்கள்
கூட அறியாதபடி உள்ள சேதநர்களில், காப்பாற்றுபவர்கள் யார் உள்ளனர்? எந்தச்
சக்தியும் அற்றவனாகிய என்னை, தகாத உபாயங்களில் ஈடுபடுத்த
எண்ணுகிறாயோ அல்லது உனக்கு ஏற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுத்தி உனக்கே
வசப்பட்டவனாக ஏற்க உள்ளாயோ? என்ன செய்ய எண்ணுகிறாய்?
அனைத்தையும் காப்பாற்றவல்ல சக்தி கொண்ட உன்னைத் தவிர, காப்பாற்ற
இயலாதவர்கள் என்பது மட்டும் அல்லாமல், சக்தியும் அற்றவர்களாக உள்ள
யாரேனும் ஒருவரால் எனது குறைகள் நிரம்புவதை நான் வேண்டமாட்டேன். நல்ல
வேலைப்பாடுகள் கொண்ட மதில்களால் சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையில்
திருக்கண்கள் வளர்ந்தருள்பவனே! உன்னுடைய அடியவனாகிய நான், எனது
இந்த ஆத்மாவானது, இந்தச் சரீரத்துடன் பிழைத்திருக்கும் காலம் எத்தனை
உள்ளதோ, அதுவரை உனது திருவடிகளைப் பிடித்தபடி நடக்கும்விதமாக
என்னைப் பார்த்தருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - இப்படி நசையற்றாப்போலே துடித்துக் கிடந்து கூப்பிட்டவிடத்திலும், குளிர நோக்குதல் வினவுதல் செய்யாமையாலே, பேறு தம்மதானால் பெறுவார்க்கும் சில செய்யவேணுமென்று இருந்தானாகக் கொண்டு; நான் என் காரியம் செய்கையென்று ஒன்றுண்டோ, நீ செய்து தலைக்கட்டித் தரவேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக எந்தவிதமான பிடிப்பும் இன்றி உள்ளது போன்று துடித்துக் கிடந்து அழைத்தாலும், குளிர நோக்குதல் மற்றும் நலம் வினவுதல் போன்றவற்றைச் செய்யாமல் உள்ளதால், “நம்மை இவன் அடையும் செயலானது நம்முடைய பேறு என்றுள்ளபோதிலும், இதனைப் பெறுவதற்கும் சிலவற்றை இவன் செய்யவேண்டும்” என்று அவன் எண்ணுவதாக இவர் நினைத்து, “நான் எனது கார்யத்தைச் செய்தல் என்பது முடியுமா? நீயே எனது கார்யத்தைச் செய்து தரவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னான் செய்கேன் யாரே களைகண் என்னையென் செய்கின்றாய்) என் மேலே விட்டிருக்கிறாயோ? பிறர் மேலே விட்டிருக்கிறாயோ? நீயே செய்யக் கடவதாக நினைத்திருக்கிறாயோ? (என்னான் செய்கேன்) “நான் செய்வது எது” என்று கேட்கிறாரல்லர், நான் செய்து தலைக்கட்டுவதாக நினைத்திருக்கிறவற்றுக்கும் எனக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு.

விளக்கம் - (என் நான் செய்கேன் யாரே களைகண் என்னை என் செய்கின்றாய்) என்னை நான் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் செயலை என்னிடமே விட்டாயா? அதாவது, “இவனே நம்மை அடைவதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொள்கிறான். இனி இவனுக்கு நாம் எதற்கு?”, என்று எண்ணியபடி எனக்குத் திருமுகம் காண்பிக்காமல் உள்ளாயா? அல்லது என்னைக் காப்பாற்றும் செயலை, மற்றவர்களிடம் கொடுத்தாயா? அதாவது, “இவனை மற்றவர்கள் காப்பாற்றுகிறார்கள். நாம் எதற்கு?”, என்று எண்ணியபடி உள்ளாயா? அல்லது நீயே என்னுடைய செயலைச் செய்வதாக உள்ளாயா? அதாவது “இவனுடைய நிலையும், மற்றவர்களுடைய நிலையும் ஒரே போன்று உள்ளது. இனி நாம் மட்டுமே அல்லவோ இவனுக்கு உள்ளோம்?”, என்று எண்ணுகிறாயா? “நான் என் செய்கேன்?” என்பதன் மூலம் தன்னுடைய இயலாமையையும், “யாரோ களைகண்”

என்பதன் மூலம் மற்றவர்களுடைய இயலாமையையும், “என்னை என் செய்கிறாய்” என்பதன் மூலம் இதனை அவனிடம் கேட்பதாகவும் கொள்ளலாம். (என் நான் செய்கேன்) - “அறியாமை கொண்டவனாகவும் சக்தி அற்றவனாகவும் உள்ள நான் என்ன செய்வேன்?”, என்று நேரடியாகக் கேட்கவில்லை; “என்னால் செய்து முடித்துக் கொள்ள இயலும்”, என்று எண்ணுவதற்கும், எனக்கும் என்ன சேர்த்தி உள்ளது என்கிறார். இங்கு ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் (சூர்ணை 46) - என்னான் செய்கேன் என்கிற இடத்தில் இம்மூன்றும் உண்டு - என்று கூறுவதை இங்கு எண்ணலாம்.

வ்யாக்யானம் - (யாரே களைகண்) அமிழ்ந்துகிறார் அமிழ்ந்துகிறாரை யெடுக்கவோ. “போதயந்த: பரஸ்பரம்” பண்ணுகைக்கும் ஆளல்லாதவர்கள் என் கார்யம் செய்யவோ. (என்னையென் செய்கின்றாய்) “நெறி காட்டி நீக்குதியோ, நிற்பால் கருமா முறிமேனி காட்டுதியோ”. நீ நினைத்திருக்கிறதென்?

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “உமக்குச் சக்தி இல்லை என்றால் என்ன? மற்ற தேவதைகளுக்குச் சக்தி உள்ளது அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை கூறுகிறார். (யாரே களைகண்) - நீரில் அமிழ்ந்தபடி உள்ளவரால், நீரில் அமிழ்ந்தும் வேறு ஒருவரைக் காப்பாற்றி எடுக்க இயலுமோ? இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “அவர்கள் உன்னை எடுக்காமல் இருந்தாலும், உனக்குத் துணையாக இருப்பார்கள் அல்லவோ?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். கீதை (10-9) - போதயந்த: பரஸ்பரம் – என்பதற்கு ஏற்ப, ஒருவருக்கு ஒருவர் உணர்த்திக் கொள்வதற்கு கூட இயலாதபடி உள்ளவர்கள் எனது கார்யத்தைச் செய்ய இயலுமோ அல்லது செய்வார்களோ? அவர்களுக்குத் தகுந்த ஞானம் இல்லாமையால், செய்யமாட்டார்கள். (என்னை என் செய்கின்றாய்) – பெரியதிருவந்தாதி (6) - நெறி காட்டி நீக்குதியோ, நிற்பால் கருமா முறிமேனி காட்டுதியோ - நீ எண்ணியிருப்பது என்ன? மற்ற உபாயங்களைக் காண்பித்து, “அவற்றைக் கைக்கொள்வாயாக” என்று என்னை அகற்ற எண்ணுகிறாயா அல்லது உனக்கு உரித்தான கறுத்த அஞ்சனம் போன்ற திருமேனியைக் காண்பிக்கிறாயா? ஆக, “என் நான் செய்கேன், யாரே களைகண், என்னை என் செய்கிறாய்” என்றுள்ள மூன்றாலும், “என்னை ஒதுக்க எண்ணுகிறாய் அல்லாமல், உனது

திருமுகத்தை எனக்குக் காண்பிக்காமல் உள்ளதற்கு வேறு காரணம் ஏதும் இல்லை” என்பதாகக் கூறுகிறார் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (என்னான் செய்கேன் யாரே களைகண் என்னையென் செய்கின்றாய்) என்னையறியாயோ! பிறரையறியாயோ! உன்னையறியாயோ! என்னை நானாகவன்றோ புத்தி பண்ணியிருக்கிறது. (யாரே களைகண்) என்னளவு கிட்டாதார் எனக்கு ரசஷகராகவோ. (என்னையென் செய்கின்றாய்) நீ செய்து தலைக்கட்டப் பார்த்தாயோ? அன்றிக்கே, “ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி வாரும்” என்று, நளன் தமயந்திக்கு வழிகாட்டினாப்போலே கைவிடப் பார்த்தாயோ? (என்னான் செய்கேன்) தாம் கைவாங்கினபடி. (யாரே களைகண்) பிறர் பக்கல்நின்றும் கைவாங்கினபடி (என்னையென் செய்கின்றாய்) “மாத்யாஜீமாம் நமஸ்குரு” என்னப் பார்த்தாயோ? “மா சச:” என்னப் பார்த்தாயோ?

விளக்கம் - (என் நான் செய்கேன் யாரே களைகண் என்னை என் செய்கின்றாய்) - நீ என்னைக் குறித்து அறியமாட்டாயா? நீ மற்றவர்கள் குறித்து அறியமாட்டாயா? நீ உன்னைக் குறித்தும் அறியமாட்டாயா? என்னை நான், “ஏதும் அறியாதவன், சக்தி அற்றவன், அவனை அடையும் தகுதி இல்லாதவன்”, என்று அல்லவோ எண்ணிக் கொண்டேன்! உன்னைப் போன்று அனைத்தும் அறிந்தவனாக நான் என்னை எண்ணிக் கொண்டேனா? இல்லையே! அல்லது நீ அவ்விதம் எண்ணினாயா? (யாரே களைகண்) - என்னைப் போன்று உனது திருக்கண்களுடைய கடாசஷத்தைப் பெறாதவர்கள், என்னை காப்பாற்றுபவர்களாக இருக்கமுடியுமா? (என்னை என் செய்கின்றாய்) - எனது கார்யத்தை நீயே செய்து முடிக்க எண்ணினாயோ? அல்லது நளன் தமயந்தியிடம், “இது உங்கள் தந்தை உள்ள ஊருக்குச் செல்லும் வழி, இது நம்முடைய ஊருக்குச் செல்லும் வழி” என்று உரைத்து, அவனை உபேசஷிப்பதாகச் செய்தான்; அது போன்றே நீயும் என்னிடம், “தகுந்த உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும்” என்று உரைத்து, என்னைக் கைவிட எண்ணினாயோ. “என்னான் செய்கேன், யாரே களைகண், என்னையென் செய்கின்றாய்” என்ற மூன்றாலும், “அஹம் அஸ்ய அபராதாநாம் ஆலய: அகிஞ்சந கதி: - நான் அபராதங்களுடைய இருப்பிடம், வேறு கதி அற்றவன்” என்ற ப்ரபத்தியை விதிக்கும் ச்லோகத்தில் கூறப்பட்டதான “சக்தி இல்லாதவன், வேறு கதி இல்லாதவன், அவனே ரசஷகன்” என்பதை இங்கு

கூறுகிறார். இதனை மேலும் விளக்குகிறார். (என் நான் செய்கேன்) - இது ஆகிஞ்சந்யத்வம் என்பதான “தான் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் சக்தி அற்றவன்” என்பதால் அந்த முயற்சியைக் கைவிடுதல் ஆகும். (யாரே களைகண்) - இது அநந்யகதித்வம் என்பதான “தன்னைக் காப்பாற்ற வேறு கதி ஏதும் இல்லாதவன்” என்பதால் மற்றவர்களை அண்டும் முயற்சியையும் கைவிடுதல். (என்னை என் செய்கின்றாய்) - கீதை (9-34) - மாத்யாஜீமாம் நமஸ்குரு - என்னை ஆராதித்து நமஸ்காரம் செய்வாய் - என்று செய்யப் பார்த்தாயா? கீதை (18-66) - மா சச: - கவலைப்படாதே - என்று கூறப்பார்த்தாயா? வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “என்னை அறியாயோ” என்பது தொடங்கி, “என்னைப் பார்த்தாயோ” என்பது முடிய உள்ள அனைத்தும், கீதை (9-34) - மந்மநா பவ மத் பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாம் ஏவ ஏஷ்யஸி யுக்த்வா ஏவம் ஆத்மாநம் மத் பராயண: - என்னிடமே மனதை நிலை நிறுத்தியவனாக இரு; எனது பக்தனாக இரு; என்னைப் பூஜிப்பாயாக; என்னை நமஸ்காரம் செய்; இப்படியாக மனம் மற்றும் புலன்களுடன் கூடிய சரீரத்தை என்னிடம் ஈடுபடுத்தி, என்னை மட்டுமே அடையத்தக்க ஒரே புகலிடமாகக் கொண்டு, என்னயே அடைவாயாக - என்று பக்தி உபாயத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. இதுவரை “அநப்யுகம்ய வாதம் - உடன்பட்டுப் போகாத வாதம்” மூலம் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்) நீ “மாம் நமஸ்குரு” என்றால் எனக்கு சோகம் போகாதுகிடாய்; பெறுவது உன்னையேயாகிலும் உன்னாலே பெறுமன்று வேண்டுவன், என்னாலும் பிறராலும் பெறும் உன்னையும் வேண்டேன். உன்னாலல்லால் என்கிறவித்தை உபேய விஷயமாக்கி, “உன்னையொழிய மற்றொன்றால் எனக்கொரு குறையில்லை” என்று சொல்லுவாருமுண்டு.

விளக்கம் - அடுத்து, “அப்யுகம்யவாதம் - உடன்பட்டு உரைக்கும் வாதம்” மூலம் கூறுகிறார். அதாவது, மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுவதற்கான ஞானமும் சக்தியும் தனக்கு உள்ளது என்றாலும், மற்ற தேவதைகளுக்கு மோசனம் அளிக்கும் திறன் உள்ளது என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அவை தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு முரணாக உள்ளதால், அவற்றை வேண்டாம் என்கிறார். (உன்னால் அல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்) - இதற்கு மூன்றுவிதமான பொருள்களை

அருளிச்செய்கிறார். முதலாவதாக “என் நான் செய்கேன்” என்பதன் அடிப்படையில் கூறுகிறார்; உன்னால் வரும் உன்னைத் தவிர மற்ற உபாயங்களால் வருகின்ற உன்னையும் நான் வேண்டேன் என்கிறார்; கீதை (9-34) – மாம் நமஸ்குரு – என்னை நமஸ்காரம் செய்வாயாக - என்று கூறுவதன் மூலம் மட்டுமே எனது சோகம் அகலாது. இரண்டாவதாக, “என் நான் செய்கேன், யாரே களைகண்” ஆகிய இரண்டின் அடிப்படையிலும் கூறுகிறார்; உன்னால் பெறும் உன்னை அல்லாமல், மற்ற உபாயங்கள் அல்லது மற்ற ரக்ஷகத்தன்மை கொண்ட வஸ்துக்கள் மூலம் பெறுகின்ற உன்னையும் நான் வேண்டேன் என்கிறார்; நான் பெறுவது உன்னையே என்றாலும், உன்னால் உன்னைப் பெறவேண்டும் என்றே வேண்டுவேன்; ஆனால், மற்றவர்களால் பெறுகின்ற உன்னையும் வேண்டேன். அடுத்து மூன்றாவதாக உள்ள பொருளை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “உம்மாலும் மற்றவர்களாலும் கிட்டப்படாத என்னை விட்டு, அந்த இரண்டாலும் பெறக்கூடிய ஐச்வர்யம் போன்றவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு செல்லலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; “உன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற ஐச்வர்யங்களால் எனக்குக் குறை ஏதும் இல்லை” என்று கூறுபவர்கள் உள்ளனர்; ஆனால் நான் அவ்விதம் அல்லன்.

வ்யாக்யானம் - (யாவராலும்) யாவையாலுமென்னாதே, யாவராலுமென்கிறது “உபாய பாவம் ஒரு சேதனனாலே” என்றிருக்கையாலே. (ஒன்றும் குறை வேண்டேன்) அல்லாதவற்றுக்கும் அபிமத ஸித்தியுண்டேயாகிலும், காலன் கொண்டு மோதிரமிடுமா போலே ஸ்வரூப விரோதியானது எனக்கு வேண்டா. கடல் கடத்தப் பெறவிருத்தல், பித்துப் பெறவிருத்தல் செய்யாத பிராட்டியைப்போலே. அதாவது, இரண்டு தலையையும் அழிக்கையிறே. ஒருவராலும் ஒரு குறை நிரம்புவதாக வேண்டியிரேன்.

விளக்கம் - (யாவராலும்) – அசேதநமாக உள்ள ஐச்வர்யங்களை “யாவையாலும்” என்று கூறாமல், “யாராலும்” என்று கூறியது ஏன் என்றால், உபாயம் செய்வது ஒரு சேதநன் என்பதால் ஆகும். (ஒன்றும் குறை வேண்டேன்) – ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் பெறுவது நம்மையே என்றுள்ளபோது, நம்மை மற்ற உபாயங்கள் அல்லது மற்ற தேவதைகள் மூலம் பெறுவதில் உமக்கு என்ன விரோதம் உள்ளது?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். மற்ற பலவற்றுக்கும்,

கேட்பதைக் கொடுக்கும் சக்தி உள்ளது. ஆனாலும், காலத்தைப் புருஷதானமாக வாங்கி மோதிரம் இடுவது போன்ற ஸ்வரூபம் விரோதியாக உள்ள அந்த நிலை எனக்கு வேண்டாம். இவ்விதம் வேண்டாம் என்று வேறு யாரும் இருந்தனரோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஹனுமான் மூலம் கடலைக் கடந்து செல்லுதல் அல்லது காலம் அளித்துத் தப்புதல் போன்ற இரண்டும், இராமனுடைய காக்கும் தன்மைக்கும், தான் அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் என்பதற்கும் சேராது என்பதால், சீதை அவற்றைச் செய்யவில்லை. அதாவது இவ்விதம் செய்தால் என்பது இரண்டு தலைகளின் நிலைப்பாட்டையும் அழித்தல் என்றாகிவிடும். ஒருவராலும் ஒரு குறை தீர்வதையும் நான் விரும்பவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (கன்னார் மதிள் சூழ் குடந்தைக் கிடந்தாய்) இவருடைய உபாயம் அரண் செய்து கிடக்கிறபடி. “அவனே உபாயோபேயம்” என்று அறுதியிட்டவர்கள், அத்தலையில் பரிவாலே அவனைக் காக்கை பணியிறே; “செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்”பிறே. (கன்னார் மதிள்) தொழில் மிக்க மதிளென்னுதல், செம்பாலே செய்யப்பட்ட மதிளென்னுதல். கன்னென்று தொழிலும், செம்பும், சிக்கெனவும். (அடியேனரு) உனக்கு அநந்யார்ஹமாய்த் தனக்கு உரித்தல்லாத இவ்வாதம் வஸ்து. (வாணாள் சென்னாளெந்நாள்) ஜீவித்துக் கொண்டு செல்லும் நாள் யாதொரு நாள். (அந்நாள்) அவ்வளவும். (உனதாள் பிடித்தே செலக் காணே) உன் திருவடிகளையே பெற்றுச் செல்லும்படி பார்த்தருள வேணும். காற்கூறும் விடாதபடி பார்த்தருளவேணும். “ஒன்றும் குறை வேண்டேன்” என்றவந்தரம் வந்து குறை நிரப்பக் கண்டிலர்; இனி அநுபவம் பெற்றபோது பெற, “உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்” என்கிற இவ்வத்யவஸாயம் குலையாதபடி பார்த்தருள வேணுமென்கிறார். அடிவிடில் அத்யவஸாயம் குலையுமே, அடியே பிடித்து ஜீவித்தவர் அதை விடாரே இப்போதாக. அத்யவஸாயமிது, ருசியில் வந்தால் பரபக்தி யுக்தர், விளம்பத்துக்கு அடியென்? என்னில், பக்தி விபாகத்துக்காகவும், இவருடைய ப்ரேமம் வழிந்த சொல்லாலே நாட்டைத் திருத்துகைக்காகவும்.

விளக்கம் – (கன்னார் மதிள் சூழ் குடந்தைக் கிடந்தாய்) - தனது முயற்சி ஏதும் இல்லாத இவருடைய நிலை என்னும் உபாயமானது, அவனுக்கு அரண் போன்று காவல் காத்து நிற்கிறது. ஆனால், அவனுக்கு ஏன் காவலைத் தேடவேண்டும்

என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அவனே உபாயம் மற்றும் உபேயம்” என்றுள்ளவர்கள், அவன் மீது கொண்ட பரிவு காரணமாக, அவனைக் காப்பாற்றுதல் என்பதையே தங்கள் பணியாகக் கொள்கிறார்கள். திருப்பல்லாண்டு – செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு - என்பது காண்க. (கன்னார் மதிள்) - காப்பாற்றும் தொழில் மிகுந்த மதிள், செம்பு கொண்டு கட்டப்பட்ட மதிள். “கன்” என்பதற்கு “தொழில், செம்பு, நேர்த்தி” என்று பொருள். (அடியேனரு) - மற்றவர்களுக்கு என இல்லாமல், உனக்கு மட்டுமே சொந்தம் என்று, தனக்கும் கூட உரிமை இல்லாத இந்த ஆத்மா வஸ்து. (வாழ்நாள் சென்னாளெந்நாள்) - உயிர் வாழ்ந்தபடி செல்கின்ற நாள் எந்த நாள். (அந்நாள்) - அந்த நாட்கள் முழுவதும். (உனதாள் பிடித்தே செலக்காணே) - உனது திருவடிகளை மட்டுமே பிடித்தபடி செல்லும்விதமாக நீ பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். “ஒன்றும் குறை வேண்டேன்” என்று கூறிய பின்னர், எந்தவிதமான குறையும் வந்து சேர்வதைக் காணவில்லை. ஆனால் அவனுடைய அனுபவத்தை அடையும்போது, “உன்னால் அல்லாமல் வேறு யாராலும் எனக்கு எந்தக் குறையும் தீர்வதை நான் வேண்டவில்லை” என்றுள்ள இந்த உறுதியானது குலைந்து போகாமல் நீ பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்கிறார். திருவடியை விட்டால் உறுதி குலைந்துவிடும், திருவடியே தொடங்கி ஜீவித்தவர் அதனை எப்போது விடமாட்டார் அல்லவோ? உறுதி இதுவாகிறது, ருசி ஏற்படும்போது பரபக்தியைக் கொண்டு நிற்பவர், தாமதத்தில் காரணம் என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பக்தியை வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கவும், இருவருடைய ப்ரேமையுடன் கூடிய சொற்கள் மூலம் நாட்டைத் திருத்துவதற்காகவும் ஆகும். .

5-8-4 செலக்காண் கிற்பார் காணும் அளவும் செல்லும் கீர்த்தியாய்

உலப்பு இலானே எல்லா உலகும் உடைய ஒரு மூர்த்தி

நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக் கிடந்தாய் உன்னைக் காண்பான் நான்

அலப்பு ஆய் ஆகாசத்தை நோக்கி அழுவன் தொழுவனே

பொருள் - எத்தகைய உயர்ந்த விஷயங்களையும் அறியவல்ல சக்தி கொண்டவர்களாக உள்ளபோதிலும், முழுவதுமாக அறிய இயலாதபடி உள்ள குணங்களின் மிகுதியைக் கொண்டவனே! அத்தகைய குணங்களுக்கும் ஒரு எண்ணிக்கை இல்லாதபடி உள்ளவனே! அனைத்து லோகங்களையும் அடிமையாக்கிக் கொள்ளும்படி உள்ளவனே! உன்னைப் போன்று மற்றொருவர்

இல்லை என்னும்படி உள்ளவனே! உன்னிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களை விட்டுப் பிரிய இயலாமல், அவர்களுடைய திருக்குடந்தையில், அவர்களால் அனுபவிக்கும்படியாகத் திருக்கண்கள் வளர்பவனே! இவ்விதம் அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், மிகவும் சுலபமாக அடையக்கூடியவனாகவும் உள்ள உன்னை, நான் எண்ணியபடி அனுபவிக்கப் பெறாமல், உன்னைக் காணவேண்டும் என்று துடித்து, ஆகாயத்தை நோக்கியபடி, பக்தி பரவசம் பூண்டவர்கள் போன்று அழுது, ப்ரபத்தி நிஷ்டர்கள் போன்று தொழுதபடி உள்ளேன்.

அவதாரிகை – ஸர்வேச்வரனாயிருந்து வைத்து ஆச்ரிதர்க்காகத் திருக்குடந்தையிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, நினைத்த பரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நோவுபடாநின்றே னென்கிறார்.

விளக்கம் – “ஸர்வேச்வரனாக உள்ளபோதிலும், தனது அடியார்களுக்காகத் திருக்குடந்தையில், மிகவும் அருகில் உள்ளான்; ஆயினும் நான் எண்ணியபடி கைங்கர்யம் போன்றவை எனக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பதால் வருந்துகிறேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (செல இத்யாதி) உன்னுடைய குணவத்தாப்ரதையடங்கலும் அழியப்புகா நின்றதுகிடாய். (செலக் காண்கிற்பார் காணுமளவும் செல்லும் கீர்த்தியாய்) எத்தனை யேனும் அளவுடையாரும் தாங்கள் நின்றவளவுகளைக் கழித்து அவ்வருகே காணப்புகால், அவ்வளவுகளை யுடையனாயிருக்கும். “பேசுவாரெவ்வளவு பேசுவர் அவ்வளவே வக்கரனைக் கொன்றான் வடிவு” திவ்ய விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தைப் பேசுமவர்கள் யாதோரளவு சொல்லுவர்கள், அவ்வளவாயிருக்குமத்தனை.

விளக்கம் – (செல இத்யாதி) - உன்னுடைய குணங்களால் உனக்கு ஏற்படும் ப்ரஸித்தியானது முற்றிலும் அழியாமலேயே உள்ளது. (செலக் காண்கிற்பார் செல்லும் கீர்த்தியாய்) – மேன்மேலும் எத்தனை ஞானம் அடைந்தபடி இருந்தாலும், “முன்பு ஏற்பட்ட ஞானம் போதாது” என்று அதனை நீக்கி, மேன்மேலும் ஞானத்தை சம்பாதித்தபடி இருந்தாலும், அவர்கள் அவனுடைய குணங்களை ஆராய

முற்பட்டால், முன்பு கண்ட அளவுடன் மட்டுமே காண்பர்; அதாவது காணவல்ல அளவுகளைக் கடந்த கீர்த்தி சொண்டவன் என்று கருத்து. இதற்கான ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார். மூன்றாம் திருவந்தாதி (21) - பேசுவாரெவ்வளவு பேசுவர் அவ்வளவே வக்கரணைக் கொன்றான் வடிவு - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய திவ்ய விக்ரஹத்தின் வேறுபட்ட மேன்மை குறித்துப் பேச எண்ணுபவர்கள், தங்களுடைய ஞானம் மற்றும் சக்தி கொண்டு, அந்த அளவிற்கு மட்டுமே பேச இயலும் அல்லாமல், உள்ளபடி கண்டு அறிந்து பேச இயலாது.

வ்யாக்யானம் - (உலப்பிலானே) ஸ்வரூப குணங்கள் புருஷ புத்தயதீநமல்லாதவளவாய், தான் ஸாவதியாயிருக்குமோ? என்னில், (உலப்பிலானே) ஸ்வத: எல்லை காண வொண்ணாதபடி யாயிருக்கை. “தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியா”னிறே. (எல்லா வுலகுமுடையவொரு மூர்த்தி) வடிவழகைக் காட்டி ஸர்வப்ராணிகளையும் காற் கீழேயிட்டுக் கொள்ளக் கடவனாய். வடிவு கண்டபோதே, “இவனே இதுக்கெல்லாம் கடவன்” என்று தோற்றும்படியிருக்கும். மூர்த்தி சப்தந்தான். விக்ரஹத்துக்கு வாசகமாய், ஐச்வர்யத்துக்கும் வாசகமாயிருக்கும்; அப்போது, ஸகலலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் அத்விதீயனான ஸர்வேச்வரனென்றபடி. இத்தால் இவர்க்குப் பேறு என்? என்னில், உன் பெருமையை யழிக்கக்கிடாய் புகுகிறாயென்கை; “நீர் நோவுபடுகிறவிடம் என் னெல்லைக்குளன்று” என்னவொண்ணாதே அவனுக்கு.

விளக்கம் - (உலப்பிலானே) - ஸ்வரூப குணங்களானவை புருஷர்களுடைய புத்தி என்ற எல்லைக்கு உட்படாதபடி உள்ளபோதிலும், வேறு ஏதேனும் ஒரு எல்லைக்கு உட்பட்டு இருக்குமோ என்றால், அவ்விதம் இயற்கையாகவே எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளதாகும். திருவாய்மொழி (8-4-6) - தனக்குந் தன் தன்மை அறிவரியான் - என்று உள்ளவன் அல்லவோ? (எல்லா உலகுமுடையவொரு மூர்த்தி) - இதற்கு மூன்றுவிதமான பொருள்களை அருளிச்செய்கிறார். தனது வடிவழகைக் காண்பித்து, அனைத்து உயிர்களையும் தனது அடிமையாக வசப்படுத்தவல்லவன் என்பது முதல் பொருள் ஆகும். அடுத்து, இவனுடைய திருமேனியைக் காணும்போது, “இவனே இவை அனைத்திற்கும் எஜமானன்” என்ற சிந்தனை ஏற்படும்; இது இரண்டாவது பொருள் ஆகும். அடுத்து, “மூர்த்தி” என்பது திருமேனியை மட்டுமே அல்லாமல், ஐச்வர்யத்தையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்;

இது மூன்றாவது பொருள் ஆகும்; இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், அனைத்து லோகங்களுக்கு நிர்வாஹகனாகவும், இவனைப் போன்று இரண்டாவதாக யாரும் இல்லாதவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரன் என்று கருத்து. இதன் மூலம் இவருக்கு உண்டாகும் பேறு என்ன? உனது பெருமையை அழிக்க அல்லவோ நீ இருக்கிறாய் என்று பொருள். “ஆனால், உம்மை நாம் விட்டால், நம்முடைய பெருமையை இழந்தாகக் கூறுவது எப்படி?”, என்று ஸர்வேச்வரன் கேட்க, விடை அளிக்கிறார். “நீர் நம்மை இழந்து தவிப்பது என்பது நம்முடைய எல்லைக்கு உட்படாததாகும்” என்று அவனால் கூற முடியாது அல்லவோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக் கிடந்தாய்) நீ ஸ்வரூபங்களால் விஸஜாதீயனாய்க் கொண்டு அங்கேயிருந்தாயாகில் நான் ஆறியிரேனோ, உன்னாலல்லது செல்லாதாருடைய தேசத்தை விரும்பி விட மாட்டாதே படுகாடு கிடவாநின்றாய். (நலத்தால் மிக்கார்) க்ரம ப்ராப்தி பற்றாதபடி ஸ்நேஹித்திருக்குமவர்கள். நலம் - ஸ்நேஹம். (உன்னைக் காண்பான் நான்) ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாயிருக்க, ஆச்ரிதரை விடமாட்டாதே திருக்குடந்தையில், கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்னை அத்தலை இத்தலையாய் நான் காணவாசைப்பட்டு அலமாவாநின்றேன். அத்யபிநிவிஷ்டனான நான். (உன்னைக் காண்பான் நான்) காண்கிறேன் நானன்றோ, காண்கிறது உன்னையன்றோ; ஆன பின்பு எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி. (உன்னை) கீழ்ச் சொன்ன போக்யதையுடைய உன்னையென்றுமாம்.

விளக்கம் - (நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக் கிடந்தாய்) - நீ உனது ஸ்வரூபங்களால் வேறுபட்டவனாக உள்ளதால், பரமபதத்திலேயே இருந்திருந்தால், நான் சற்றே பொறுமையுடன் இருந்திருப்பேன். ஆனால் நீயோ உன்னை இழந்து வாழ இயலாதபடி உள்ளவர்கள் இருக்கின்ற இடம் தேடி வந்து, இதனால் விடமாட்டாமல் வெட்டி வீழ்த்திய காடு போன்று கிடக்கிறாய். (நலத்தால் மிக்கார்) - தகுந்த முறை மற்றும் காலத்தில் அடைவோம் என்று பொறுத்திருக்க இயலாமல், உன்னை சிநேகித்தபடி உள்ளவர்கள். (உன்னைக் காண்பான் நான்) - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் மட்டுமே உனது உள்ளமானது பொருந்தியிருக்கும்படி நிலை உள்ளது; ஆனால் நீ அவ்விதம் இல்லாமல், உனது அடியார்களை விட இயலாமல் திருக்குடந்தையில் திருக்கண்கள் வளர்ந்தபடி உள்ளாய். இப்படிப்பட்ட உன்னை,

உனது நிலையில் நான் இருந்தபடி இருந்து, உன்னைக் காண மனம் சுழன்று நிற்கிறேன். இவ்விதம் மிகுந்த ஆசையுடன் உள்ள நான். (உன்னைக் காண்பான் நான்) - உன்னைக் காண்பவன், ஆராத காதல் கொண்ட நான் அல்லவோ? இவ்விதம் காண்பது உன்னை அல்லவோ? இவ்விதம் ஆன பின்னர், பொறுமையுடன் எவ்விதம் இருக்க இயலும்? (உன்னை) “இதுவரை கூறப்பட்ட இன்பம் கொண்ட உன்னை” என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (அலப்பாய்) அலமந்து. கண்டபோது “கண்டுகொள்ளுகிறோம்” என்று, சூது சதுரங்கம் பொருது ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே. காணப் பெறாமையாலே வந்த துடிப்பு. (ஆகாசத்தை நோக்கி) திருவடியுடைய த்வநி ஒரு திக்கிலேயாயிருக்கச் செய்தே “ஸாதிர்யகூர்த்வஞ்ச” என்று பிராட்டி எங்குமொக்கப் பார்த்தாளிறே. “உன்னை” என்னா நிற்கச்செய்தே, “ஆகாசத்தை நோக்கி” என்பானென்? என்னில், “அலப்பாய்” என்றதிறே, கலக்கத்தின் கார்யமிருக்கிறபடி. விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச் செய்தே ஆகாசத்தைப் பார்க்கிறது, நினைத்த பரிமாற்றம் பெறாமையாலே. “ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினாப்போலே தந்தசையப் பார்த்துத் தோற்றுகிறானோ” என்று பார்த்து.

விளக்கம் - (அலப்பாய்) - துன்பம் அடைந்து. எதற்காகத் துன்பம் அடையவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “நாம் எப்போது காணமுடியுமோ அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று பொறுமையுடன் இருப்பதற்கு இந்த விஷயமானது, சூதாட்டம் அல்லது சதுரங்கத்தில் போட்டியுடன் இருப்பது போன்றது அல்ல. காண இயலாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட துடிப்பு. (ஆகாசத்தை நோக்கி) - ஆகாயத்தை நோக்கும் காரணம் என்ன? ஹனுமானுடைய ஓசையானது ஒரு திசையில் ஏற்பட்டது; அப்போது சீதையானவள் ஸுந்தரகாண்டம் (31-19) – ஸா திர்யக் ஊர்த்வம் ச – மேலும் பக்க வாட்டிலும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து திசைகளிலும் நோக்கியது போன்று ஆகும். இவ்விதம் “உன்னை” நோக்கி என்று கூறாமல், “ஆகாசத்தை நோக்கி” என்பது ஏன்? இதற்கு “அலப்பாய்” என்றார்; அதாவது, கலக்கத்தின் விளைவு இப்படியாக உள்ளது. விஷயமானது மிகவும் அருகில் உள்ளபோதிலும், தான் எண்ணிய பரிமாற்றங்கள் அந்த விஷயத்துடன் உண்டாகவில்லை என்பதால், ஆகாயத்தை பார்க்கிறார்.

“கஜேந்திரனுக்கு மேலிருந்து வந்து உதவியது போன்று, தனது நிலையைக் கண்டு தேன்றுவான்” என்று எண்ணி மேலே பார்த்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆகாசத்தை நோக்கி) “என்னுடைய நிராலம்பநதையைப் பார்த்து” என்று ஆண்டான் வார்த்தை. அன்றிக்கே, “ககநாஸக்த லோசந:” என்று கொண்டு, கண்களிலக்கில் தைக்கமாட்டாதபடியாயிற்றுச் சென்றற்றபடி. (அழுவன் தொழுவனே) ஸ்நேஹிகள் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், க்ருபணர் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன். சபலர் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், விரக்தர் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன்.

விளக்கம் - (ஆகாசத்தை நோக்கி) - “ஆகாயம் எவ்விதம் பற்றுதல் ஏதும் இல்லாமல் உள்ளதோ அதனைப் போன்றுள்ள எனது பற்றுதல் இல்லாத நிலையை நோக்கி” என்பதாக ஆண்டான் அருளிச்செய்வார்; அதாவது வேறு கதி இல்லாத நிலை. அல்லது கைகேயியின் சொற்களைக் கேட்ட தசரதன் அயோத்யாகாண்டம் (13-16) - ககந் ஆஸக்த லோசந: - ஆகாயத்தை நோக்கியபடி உள்ள கண்கள் கொண்டவராக - என்பது போன்று, கண்களுடைய பார்வையில் இலக்காக ஆகாமல் சென்று மறைந்த. (அழுவன் தொழுவனே) - உபாஸகர்கள் செய்வதைச் செய்தேன், ப்ரபந்நர்கள் செய்வதையும் செய்தேன், சபலர்கள் செய்வதையும் செய்தேன்; விரக்தியில் உள்ளவர்கள் செய்வதையும் செய்தேன்.

5-8-5 அழுவன் தொழுவன் ஆடிக் காண்பான் பாடி அலற்றுவன்
தழு வல்வினையால் பக்கம் நோக்கி நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன்
செழு ஒண் பழனக் குடந்தைக் கிடந்தாய் செந்தாமரைக் கண்ணா
தொழுவனேனை உன தாள் சேரும் வகையே சூழ் கண்டாய்

பொருள் - கலக்கம் காரணமாக அழுதல்; தெளிவு காரணமாகத் தொழுதல்; ப்ரேமை அல்லது மயக்கம் காரணமாக ஆடியபடி காணுதல்; குணத்தில் ஈடுபட்டதால் பாடுதல்; மிகுந்த துன்பம் காரணமாக அலற்றுதல்; இப்படிப்பட்ட நிலையில் “கைவிடுதல் கூடாது” என்று எண்ணி, என்னைத் தழுவி, காதல் காரணமாக அவன் வருவதற்கான விழிகளை நோக்கி, அங்கு வரக் காணாமையால் “நம்முடைய ஸ்வருபத்தையும் நாம் பெறவில்லை, நமது விருப்பத்தையும் நாம் அடையவில்லை”

என்று நாணம் அடைந்து தலை கவிழ்தல் போன்றவற்றைச் செய்தபடி உள்ளேன். நன்கு வளர்ந்துள்ளதும், காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளதும் ஆகிய நீர் நிலைகள் கொண்ட திருக்குடந்தையில், அடியார்களுக்கு, ரக்ஷகமாகத் திருக்கண் வளர்ந்தாய். அவர்களைக் காப்பாற்றுதல் மற்றும் அவர்களுக்கு இனிமையாக இருத்தல் என்பதாகச் சிவந்த தாமரை போன்று திருக்கண்கள் கொண்டவனே! வேறு கதி இல்லாத காரணத்தால், உன்னுடைய எல்லையற்ற கருணைக்கு இலக்காக நிற்கவேண்டிய என்னை, நான் உனது திருவடிகளில் சேரும்படியாக உள்ள நல்ல வழியை நீயே பார்ப்பாயாக.

அவதாரிகை - “உன்னைக் காணவேணும்” என்னும் சாபலத்தாலே தயநீய் ப்ரவ்ருத்திகள் பலவும் பண்ணினவிடத்திலும் காணப்பெற்றிலேன், உன் திருவடிகளை நான் பெறும்படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் – “உன்னைக் காணவேண்டும்” என்ற எல்லையற்ற ஆசை காரணமாக, இரங்குவதற்கு ஏற்றபடியான செயல்கள் பலவற்றையும் நான் செய்தபடி உள்ளபோதிலும், உன்னைக் காண இயலவில்லை. உனது திருவடிகளை நான் பெறும்படியாக என்னை நீ பார்த்தருளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அழுவன் தொழுவன்) பாலர் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், வேதாந்த ஜ்ஞானமுடையார் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன். “மற்றவந்தனருள் நினைந்தே யழுங்குழவி” என்னக் கடவதிறே. (ஆடிக் காண்பன்) கலியர், “இத்தனை சோறிடுகிறோம், ஆடவல்லையோ” என்றால் ஆடுமாபோலே, ஆடியும் பார்ப்பன். “என் பட்டால் பெறலாம்” என்றறியாரே.

விளக்கம் - (அழுவன் தொழுவன்) - கடந்த பாசுரத்தில் அவனைக் காண இயலவில்லை என்பதால் “அழுவன் தொழுவன்” என்றார்; இங்கு அவனைக் காணவேண்டும் என்பதால் “அழுவன் தொழுவன்” என்கிறார்; ஆகவே “கூறியது கூறல்” என்ற புநருத்தி தோஷம் இல்லை. குழந்தைகள் செய்வதையும் செய்தபடி உள்ளேன்; வேதாந்த ஞானம் கொண்டவர்கள் செய்வதையும் செய்தபடி உள்ளேன். பாலர்கள் இவ்விதம் அழுவரோ என்பதற்கு, பெருமாள் திருமொழி (5-1) – மற்றவள் தன் அருள் நினைந்தே அழுங்குழவி - என்பதைக் கூறுகிறார். (ஆடிக்

காண்பன்) - பசி எடுத்தவர்களிடம், “இந்த அளவு உணவு அளிக்கிறோம். ஆட வருகிறாயா” என்று அழைத்தால், அவர்கள் ஆடுவார்கள்; அதனைப் போன்றே நான் ஆடியபடி அவன் வரும் திசையைப் பார்ப்பேன். “என்ன செய்தால் பெற இயலும்” என்று அறியாதவர் ஆயிற்று.

வ்யாக்யானம் - (பாடியலற்றுவன்) ப்ரேமம் வழிந்த சொல் பாட்டாய், அதுகாணும் அடைவு கெடக் கூப்பிடுகை; அலற்றுகை. (தழு வல்வினையால்) இப்படி பாட்டாலும் காணவொண்ணாதிறே உடன் வந்தியான வல்வினை. என்னைத் தழுவி விடாதே நிற்கிற காதலாகிற ப்ரபல பாபத்தாலே. பக்தியை பாபமென்கிறது, அறிஷ்டாவஹம் பாபமாகையாலே. (பக்கம் நோக்கி) “ஆர்த்தியே செப்பேடாக வரும்” என்றிருக்கையாலே, வர ஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப் பார்த்து. (நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன்) அங்கு வந்து தோற்றக் காணாமையாலே, “ஆசைப்பட்டு அழகிதாகவுண்டோம்” என்று லஜ்ஜித்துக் கவிழ் தலையிட்டிருப்பன். அன்றிக்கே, (பக்கம் நோக்கி நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன்) “அருகு நின்றார் இவனை என் சொல்லுவார்களோ” என்றதுக்கு லஜ்ஜித்துக் கவிழ் தலை யிட்டிருப்ப னென்கிறாராகவுமாம். “ஆசைப்பட்டார்க்கு அழகிதாக உதவினான்” என்று நாட்டார் சொல்லும் அவத்யத்துக்கு லஜ்ஜித்திருப்பன்.

விளக்கம் - (பாடி அலற்றுவன்) - மிகுந்த காதலானது பொங்கி வழிந்து வெளிவரும் சொல்லானது, பாட்டாக உள்ளது; அந்தப் பாடலும் அலற்றுவதாக உள்ளது. (தழு வல்வினையால்) - இந்த அளவிற்குத் துன்பங்களை அனுபவித்தாலும், அவனைக் காணவிடாமல் தடுப்பது எது என்றால், நம்முடன் தொடர்ந்து வரும் வலிய வினைகள்; இது ஆழ்வாருடைய அபிப்ராயத்தில் பக்தி ஆகும்; அதாவது என்னைத் தழுவி விடாமல் நிற்கும் காதல் என்ற பிரபலமான பாபத்தால். ஆனால், பக்தியை பாபம் என்று கூறலாமா என்றால், விருப்பம் இல்லாதவற்றை அளிப்பது பாபம் என்பதால் ஆகும்; அதாவது இத்தனை துன்பத்திற்கும் அடிப்படையாக உள்ள காதல். (பக்கம் நோக்கி) - துன்பம் என்பதே தாமிரத்தில் எழுதப்பட்ட சாஸநமாக வரும் என்பதால், அது வருவதற்கான வாய்ப்பு உள்ள திசையை நோக்கி. (நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன்) - அங்கு அவன் வந்து தோன்றுவதைக் காண இயலாமல் உள்ளதால், “ஆசைப்பட்டு மிகுந்த அழகாக வந்து நின்றோம்” என்று நாணம்

கொண்டு, தலை சாய்த்து நிற்பேன். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். (பக்கம் நோக்கி நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன்) - “அங்குள்ளவர்கள் அவனைக் குறித்து என்ன உரைப்பார்களோ” என்று எண்ணி, நாணம் கொண்டு, எனது தலையைக் கவிழ்த்து நிற்பேன் என்கிறார். அதாவது, “இவன், இவன் மீது ஆசை கொண்டவர்களுக்கு நன்றாகவே உதவியுள்ளான்” என்று நாட்டில் உள்ளவர்கள் அவனைத் தாழ்வாகப் பேசுவதைப் பொறுக்க இயலாமல் நாணத்துடன் நிற்பேன்.

வ்யாக்யானம் - (செழுவொண் பழனக் குடந்தைக் கிடந்தாய்) பெருத்து அழகிதான நீர்நிலைகளையுடைய திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. (செந்தாமரைக் கண்ணா) முகாந்தரத்தாலே என் ஜீவநமாய்க் கிடக்கிறாயல்லை. கையிலே நிதியுண்டாயிருக்க ஆர்த்தர்க்கிடாதாரைப்போலே, என் ஜீவநம் ஒருமுகம் செய்து கிடக்கிறதன்றே. (தொழுவனேனை) க்ருபணனென்னுதல், ஹேயனென்னுதல். புறம்பு புகலற்று உன்னாலல்லது, செல்லாதபடி க்ருபணனானவென்னை; பாஹ்ய விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஹேயனானவென்னை என்னுதல். (உனதாள் இத்யாதி) உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவதொரு விரகு, நான் அறியாதபடி நீயே பார்த்தருளவேணும். தம்மாற்றமை பேற்றுக்குடலன்றிக்கே, அது ப்ரக்ருதியாய், “அவனாலே பேறு” என்றிருக்கிறபடி. (சூழ் கண்டாய்) அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்தில் கார்யசிந்தையும் அவனதாயிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (செழுவொண் பழனக் குடந்தைக் கிடந்தாய்) - நன்றாக பெருத்து, அழகான நீர் நிலைகளுடன் உள்ளதான திருக்குடந்தையில் திருக்கண்கள் வளர்த்திருப்பவனே! (செந்தாமரைக் கண்ணா) - உனது திருமுகத்தில் வேறு பாவனையைக் காண்பித்தபடி, என்னுடைய வாழ்வாதாரமாக நீ கிடக்கவில்லை. கைகளில் செல்வம் உள்ளபோதிலும், வறுமையில் துன்பம் அடைபவர்களுக்கு அளிக்காதவர்கள் போன்று நீ உள்ளாய். என்னுடைய வாழ்வாதாரம் என்பது உனது கடாசுஷத்தில் அல்லவா உள்ளது? (தொழுவனேனை) - கைகளில் ஒன்றும் இல்லாத வறியவன், தாழ்ந்தவன். வேறு புகலிடம் இல்லாமல், உன்னால் அல்லது பிழைக்க இயலாதபடி வறியவனாக உள்ள என்னை. உலக விஷயங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவனாக, தாழ்ந்தவனாக உள்ள என்னை. (உனதாள் இத்யாதி) - உன்னுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுவதற்கான வழியானது, நான் அறியாதபடியாக

நீயே பார்த்தருளவேண்டும். தன்னுடைய பிரிவாற்றாமை என்பது பேற்றுக்குக் காரணம் அல்லாமல், அவனால் பேறு என்றுள்ள நிலை. (சூழ் கண்டாய்) – மற்ற எதனையும் விரும்பாதவர்கள் விஷயத்தில் செய்ய உள்ள கார்யத்தைக் குறித்த சிந்தனையும் அவனுடையதாகவே உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 97)

46. பவந்தம் ஏவ அநுசரந் நிரந்தரம் ப்ரசாந்த நிச்சேஷ மநோரதாந்தர:

கத அஹம் ஐகாந்திக நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத ஜீவித:

பொருள் - உன்னைக் குறித்தே எப்போதும் எண்ணியபடி, மற்ற அனைத்து ஆசைகளையும் அவற்றின் வாசனைகளுடன் நீங்கப் பெற்று, எப்போதும் நிலையாக உள்ளதான கைங்கர்யத்தை அடைந்து, பயன் மிகுந்த வாழ்க்கையைக் கொண்டவனாக, உன்னை நான் மகிழும்படிச் செய்யப் போகிறேன்.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் பூர்ணனாய், நித்யவிபூதியிலே குறைவற எழுந்தருளியிருக்கிற தேவரை, பாஹ்ய மநோரதங்களைத் தவிர்ந்து, என்னுடைய ஸத்தையாலுள்ள ப்ரயோஜனம் பெறும்படி நித்யகைங்கர்யத்தாலே உகப்பிப்பது என்று? என்கிறார்.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்ட ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் மற்றும் விபூதிகளால் பரிபூர்ணமாகவும், நித்யவிபூதியில் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி எழுந்தருளி உள்ளவனும் ஆகிய உன்னை, வெளி விஷயங்கள் மீது கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டைத் தவிர்த்து, எனது இருப்பானது பயன் அடையும்படியாக நித்யகைங்கர்யம் மூலம் உன்னை மகிழும்படிச் செய்ய வைப்பது எந்த நாளிலோ?

வ்யாக்யானம் - (பவந்தம்) ஸ்வரூப ரூப குண விபவை: பரிபூர்ணம். “இன்பம் பயக்க” என்று தொடங்கி, “ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான்” என்கிற பூர்த்தியைச்

சொல்லுகிறது. (ஏவ) “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே”, என்கிறபடியே, அநுகூலவருத்தி தேவருக்கே அநுகூலமாயிருக்கை. (அநுசரந்) “யேந யேந தாதா கச்சதி”, “ஏதமாநந்தமயமாத்மாநமுப ஸங்க்ரம்ய”, “அநுஸஞ்சரந்”, “குருஷ்வ மாமநுசரம்” என்கிறபடியே அநுவர்த்தனத்தையுடையனாய். (நிரந்தரம்) இடைவிடாதேயிருக்கை. (ப்ரசாந்தேத்யாதி) “மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று” என்று, தேவரையொழிந்த விஷயங்களில் மனோவ்யாபாரங்களை ஸவாஸநமாகத் தவிர்ந்து. (கதா) “என்று கொல் கண்கள் காண்பது?”, “எந்நாள் யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவன்?” என்னும்படியே காலத்துக்கு எல்லை அருளிச்செய்யவேணும். (அஹம்) ருசியேயாய், இத்தலையால் உபாயமில்லாத நான். (ஐகாந்திக நித்ய கிங்கர:) ஏக ரூபமாய், யாவதம்பாவினான கைங்கர்யத்தை நிரூபகமாக உடையனாய். (ஸநாத ஜீவித:) ஸநாதமான ஸத்தையை உடையனாய்; என் ஸத்தையை ஸப்ரயோஜனமாக்கி என்கை. (ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி) மிகவும் உகப்பிக்கக் கடவேன். தன்னுடைய அநுவ்ருத்தியால் ஈச்வரனுக்குப் பிறந்த ப்ரஹர்ஷமிறே சேதனனுக்கு ப்ராப்யம்.

விளக்கம் - (பவந்தம்) - ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபவங்கள் ஆகியவை அனைத்தும் பரிபூர்ணம். திருவாய்மொழி (7-10-1) – இன்பம் பயக்க - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (7-10-1) – ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான் - என்பது முடிய கூறப்பட்ட பூர்த்தியைக் கூறுகிறார். (ஏவ) - திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே - என்பதற்கு ஏற்ப, உனக்கு ஏற்புடையதான எனது செயல்கள் அனைத்தும் உமக்கு மட்டுமே ஏற்புடையதாக உள்ளவை. (அநுசரந்) – பரமஸம்ஹிதையில், “யேந யேந தாதா கச்சதி - எப்படி எப்படி ஆனந்தமயமான பரமபுருஷன் செல்கிறானோ”, தை. (10-5) – ஏதம் ஆனந்தமயமாத்மாநம் உபஸங்க்ரம்ய - ஆனந்தமயமான பரம்பொருளை அடைந்து - என்றும், தை. (10-1) – அநுஸஞ்சரந் - பின் தொடர்ந்தபடி - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (31-24) - குருஷ்வ மாமநுசரம் – என்னையே அடிமையாக வைப்பீராக - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எப்போதும் பின் தொடர்ந்து செல்பவனாக. (நிரந்தரம்) - இடைவிடாமல் இருத்தல். (ப்ரசாந்தேத்யாதி) – திருப்பாவை (29) - மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று – என்று, உன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற விஷயங்களில் தவிர்ந்து. (கதா) – திருவாய்மொழி (3-6-10) - என்று கொல் கண்கள் காண்பது – என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-1) - எந்நாள் யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவன் - என்றும்

கூறுவதற்கு ஏற்ப, தகுந்த காலத்தை அருளிச் செய்யவேண்டும். (அஹம்) – என்னிடம் எந்தவிதமான உபாயமும் இல்லாமல், ருசியை மட்டுமே கொண்டவனாக. (ஐகாந்திக நித்ய கிங்கர:) – ஒரே ரூபமாக, இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை கைங்கர்யத்தைக் கொண்டு மட்டுமே என்னை அடையாளம் காண்பிக்கும்படியாக. (ஸநாத ஜீவித:) – எனது இருப்பைப் பயனுடன் கூடியதாகக் கொண்டவனாக. (ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி) – உன்னை மிகவும் மகிழும்படிச் செய்வேன். தான் எப்போதும் தொடர்ந்தபடி உள்ளதால், ஈச்வரனுக்கு ஏற்படக் கூடிய மகிழ்ச்சியே சேதநனுக்கு அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ளதாகும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்